

V torek, četrti in sedmi
izhaja in velja v Mariboru
brez pošiljanja na
dom za vsake leto 10 gl. — 10
za pol leta 5 gl. — 5
za četrt leta 2 gl. — 2
Po pošti:
Za vsako leto 10 gl. — 10
za pol leta 5 gl. — 5
za četrt leta 2 gl. — 2
Vredniti in opraviti
je na stolnem trgu (Dom-
plate) št. 119.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaka:
Za navadno dvestopen-
zato se plačuje
5 kr., če se natisne štiri
5 kr., če se tiska štiri
4 kr., če se tiska štiri
več pisane se pla-
jejo po prostoru.
Za vsak tisk je plači-
kolek (štempelj) za 50 kr.
Rokopisi se ne vračajo,
dopisni naj se blagovodno
frankirajo.

Št. 91.

V Mariboru 6. avgusta 1869.

Tečaj II.

V Mariboru 5. avg.

Slovenci se shoda v Celji ne vdeležujemo. Razlogi so razvidni iz uvodnega članka. Ravno kar se nam telegrafira, da so rodoljubi v savinski dolini v posebnem oklicu iz Celja naše vdeleževanje preklicali med narodom. Torej na tabor v Ormuž! — Ker smo imeli list zgotovljen predno se je celjskega verfassungstaga sprememba vedela, trebalo je zadržati zelo predrugačiti in tako se je izredno „Slov. N.“ za en dan zakasnil, kar naj č. bralci ne zamerijo.

Zmaga brez boja.

„Pojdi v kloster, Ofelija, pojdi brž!“
Shakespeare-jev Hamlet

Vsak ima pravico blamirati se. Celjski nemškutarji in njih privrženci dveh dežel se menda s tako mislijo tolažijo. Tirjali so Slovence na duševni boj, vabili so slovensko ljudstvo v javno areno. Ko pa so videli le od daleč, da se Slovenec bliža, vrgli so puško, ki jim jo je bil „Tagespostni“ članek v roko stisnil, zares v žito, strah jim je v vse ude zašel in poskrili ter zaprli se bodo pred slovenskim ljudstvom. O Slovencih bodo govorili, pa se ne upajo s Slovenci in pred Slovenci govoriti in sklepati. To so svetu naznanili v razglasu, ki nam je v roko prišel v poslednjem trenutku, ko je že list končan bil. Ta razglas se glasi:

„Ustavno društvo v Celji je za osmi avgust 1869 javen zbor prijateljev ustave razpisalo, pri katerem bi se tovarišem (parteigenossen) prilika dala, razpravljati in sklepati o točkah, razglašanih v programu. Dobilo je za to od politične oblasti dovoljenje. Ta zbor bi bil imel biti pri lepem vremenu v glediščnem poslopju, pri lepem vremenu pak v takoinenovanem hrastovem gozdu pri Celji. Lastnik tega hrastovega gozda je bil v ta, na tanko zaznamovan in samó v tej obliki od politične oblasti dovoljen namen, porabo svoje lastnije prijazno obljubil, tem rajši, ker mu je bilo znano, da ustavno društvo nikdar ni mislilo ljudskega shoda napraviti, temuč samo očitno zbor privržencev svoje stranke.

Voditelji nasprotna stranke, kterim je tak shod prav zelo na poti kakor se zdi, so nalašč namen napak umeli, in so politično naivno zapopadli besedo „javno“ ter skušali, ta zbor v tabor spremeniti. V zelo razdražljivem in v sovražnem duhu spisanem oklicu so pozvali tovariše svoje stranke, da bi v ogromnem številu prišli, tam posvetovanja se vdeleževali in namen prijateljev ustave preprečili. Oni so celo s tem oklicem predrznili se poskusiti, da bi vodstvo celega početja (unternehmen) na-se potegnili.

Pod temi razmerami in ker se je s temi pogoji položje stvari spre-

menilo, prosil je lastnik hrastovega gozda, da bi ga odvezali njegove obljube, ker se je po vsej pravici bal, da ne bi ogromne množice pritiskanje njegova zasajenja poškodovale.

Voditeljni odbor je preudaril ta razlog, njegovi prošnji ustregel in sklenil, da bode pri lepem vremenu zbor prijateljev ustave ob določeni uri, zjutraj ob 11 v velikem prostornem klosterskem vrtu, sredi mesta. Točke programa se bodo obdržale.

Ob enem pak je odločil, da bo prijateljstvo ustave mogoče brez motenja razprave dovršiti: v prostor, ki je za zbor namenjen, pustiti samo prijatelje ustave, t. j. ljudi svoje stranke, in jim preskrbeti vstopne karte, ktere se bodo precej razdeljevale, oziroma razpošiljevale prijateljem ustave, in se bodo dobivale tudi na dan zborovanje pri odboru v kazini.

V Celji 2. avg. 1869.

Odbor celjskega ustavega dne.

Nikoli nismo velike misli imeli o stranki, kisi ime „verfassungstreu“ pridevije, pa prav za prav sama ne ve kaj boče; ki ima čestitljivi imeni napredek in svoboda na svojem praporu zapisani, pa vsaj v naših deželah ni drugega nego konservativem tistih principij o narodni o miki, kakor jih je imela dozdaj vsaka nemška vlada v Avstriji. Vendar celo politično filisterstvo te stranke „prijateljev ustave“ se nam je pokazalo še le iz tega razglašala celjskega odbora. Nobena politična stranka ni sama sebi še tako po lastnih ustih bila, nobena menda svoje lastne principe tako brez sramote na očito laž stavila, kakor ta med nami, ki se predrzne imenovati ljudska stranka (volksparthei), ki si predrzne jemati ime demokratične stranke.

V svojem organu „Tagespost“ so pred nekoliko dnevi bombastično razglašali, da je slovenski narod, slovensko ljudstvo na njih strani; da slovensko ljudstvo tako misli kakor oni, da je njim lahko s tem ljudstvom govoriti. Zdaj naenkrat pa reko, da niso hoteli in nočejo z narodom posvetovati se, da nočejo nobene „volksversammlung-e“, temuč samo sklepanje med prijatelji in tovariši, med „parteigenossen.“ Ali ne bijejo sami sebi po zobih? Ali ne izrekó s tem avtokratizem najbolj grobe sorte?

S tem svojim korakom, s tem svojim umikanjem in zapiranjem se, so nemškutarji pokazali in izrekli, da si ni ne upajo s Slovenci narodnjaki z oči v oči v resen govor, v resen duševen boj stopiti. S tem so sami izrekli, kar smo jim mi dokazati hoteli, da med slovenskim narodom nimajo nobenih tal za svoje prave, germanizatorne namene. S tem smo zadovoljni, s tem je naša bitva dobljena. Sovražnik pak, ki že prej bojišče pusti in beži, predno je nasprotnika na njem našel, med možmi spoštovanja ne zasluži.

Odbor celjskih nemškutarjev v svojem jako originalnem humorji pravi, da smo mi besedo javno (öffentlich) politično „naivno“ razumeli. Zelo bi radi videli, da bi nam ti odborniki razložili, kako oni to besedo umejo. Mi

Listek.

Pétuškova ljubezen.

(Ruski spisal Ivan Sergejevič Turgenjev, poslovenil Podgoričan.)

I.

182. leta je v mestici O— živel čestnik: Ivan Afanasij Pétuškov po imenu, ravnega rodu sin. Pet let star je bil osirotel, torej je dobil varuha. Po varuhovem razodetju dedšine ni dobil nikakove.

Postave je bil srednje, nekoliko tršate; obraz je imel strhel, pegast, sicer pa je bil še precej prijetnega lica; lasje so mu bili temno-žolti, oči je imel neprijazne in plašen pogled. Nizko čelo je bilo gosto nabrano. — Vse Pétuškovo življenje je bilo zelo enolično: v štirideset leti svoje starosti je bil še tistega leta zajec, neizkušen tako kakor so otroci nezvedeni. Znamenitih ljudi se je ogibal, tovarišil se je prav vljudno in najraje le s takimi, na kterih osodo je lahko imel upljiv.

A ljudje — obsojeni vsakdanjemu, mrtvemu životu, takovi ljudje so često sužnji čudovitim navadam in potrebam. Pétuškov je zjutraj, ko je pil čaj, rad pojedel vsak pot bel, mehke rogličček. Brez takovega rogliččka ne bi bil mogel prebiti. Nekega jutra mu strežaj Onizim na okrožniku modro zvezdastem namesti belega rožička prinese tri subarčke. Pétuškov sluge precej nevoljen povpraša, kaj to znamenuje.

„Rogličkov ni več,“ — odgovori Onizim, rojen Petrogradec, ktere ga je nekova čudna osoda bila prignala lesem, doli v južno Rusijo.

„Čudno to!“ — zavzame se Afanasij.

„Ni jih več, pa je,“ — še enkrat pové Onizim, „mestna gosposka se denes gosti, pa so jih razvzeli vse.“ Po teh besedah po zraku kolebne z roko in z desno nogo stopi napred.

Ivan Afanasij premeri sobo, potlej pa se obleče in sam odide k peku. V O— je bila samo ena pečnica: pred sto leti si jo je bil postavil nek Nemec, pozneje pa je vzevala pod peroti nove lastnice — njegove udove soproge.

Pétuškov potrka na okno, udova debela ženska, pa zaspana skozenj pokaže svoj blede-zabuhli obraz.

„Rogličček mi dajte,“ — ogovori jo Pétuškov prijazno.

„Rogličkov ni več,“ — zahršči napihnjena baba.

„Ali jih pošteno res nimati več?“

„I, nimam ne.“

„Čudo, saj ga vendar kupim sleherni dan, in tudi verno plačujem.“

Starka molče vpre oko va-nj. „Kupite pa prestico,“ — zapišče in zeva, „ali pa bulko,“ — hropne zopet.

„Tega pa nečem,“ — odvrne Pétuško; nekoliko se mu že kadi.

„No, pa ne,“ — odreže se stara in zapre okno.

Ivan Afanasij se zelo razčmeri; nevoljen odide čez ulico in prav po otroški navadi — vdade se do cela čmernosti.

„Gospod!“ — začuje prijazen ženski glas, „gospod!“

Ivan Afanasij se ožré — skozi okno pečniške prodalnice gleda dekle — blezu sedemnajstletna in rogličček drži v roki. Obličje ima krasno-polno, lice rudeče, oko črno, nos nekoliko naiven, lase žolte, nedrje lepo napeto.

„Nate rogliček, gospod!“ — ponudi in nasmehne se, „vzela sem ga sama za se, ali prosim, nate ga vi.“

„Presrečna hvala vam. Ne zamerite...“ — Pétuškov jame stikati po žepih.

„Ni treba ne, saj ni treba,“ — dekle zapre okno.

Pétuškov pride domu ves vesel. „Le pogledi, ti pa nisi bil dobil rogliččka,“ — oponese Onizimu, „jaz pa sem ga, ali ga vidiš?“

Onizim se trpko nasmehne.

Precej ta dan zvečer Ivan Afanasij, ko se je slačil, povpraša Onizima: „Povedi mi, prosim, kdo je to dekle v pečnici, ali znaš?“

Onizim mračno pogleda po strani in povpraša: „Zakaj bi radi izvedeli to?“

„I, zato!“ — odgovori Pétuškov, ki se sam izzuva.

„Lepa je,“ — pohvali jo Onizim.

„Res — saj bi bila —“ potrdi Ivan Afanasij in tudi na stran obine se. „Kako pa je ime jej, ali znaš?“

„Vasilisa je.“

„Saj ti jo poznaš, kaj ne?“

smo jo tako, kakor jo ves svet. Razen nas bi gotovo vsak misleč človek rad vedel, kakšen je **Javen** shod, v kateri le nekteri smejo, le tisti, ki imajo posebno milost odbora, le prijatelji.

Povsod so ti ljudje prej razglašali, da je v Celji slovensko-nemški shod, da se bode tu pripravljala in narejala sprava (versöhnung) med Nemci in Slovenci. V „Tagespošto“ so pisali, da se veselé, ka pridejo tudi Slovenci v ogromnem številu. Z občudovanja vredno logiko pa zdaj nasprotniku, s katerim so se hoteli na podlagi prepričalne besede spraviti, kateri je mislil tudi k njim priti samo z orožjem prepričalne besede, vrata zapró in s kompanijami vojakov zabarikadirajo, pa bodo spravo obhajali samo s prijatelji — parteigenossen. Humbug je vaš demokratizem!

„Sie haben sogar den versuch gewagt, die leitung des ganzen unternehmens (!) an sich zu reißen.“ V tem stavku se izgovori cela mizerija parlamentarnih pojmov nemškutarske stranke. Oni menda ne vedo, da je celo naravno, da večina zbranega parlamentarnega shoda voli prvosednika po vseh pravicah in po nobeni „predznosti.“ A ti ljudje so taki, da liberalizem, parlamentarnost, svobodo, demokratizem le tačas po ustih nosijo, kader gospodujejo.

Čez vse smešno pak je, kako z ubogim nedolžnim lastnikom hrastovega gozda (kjer še trava rada ne raste, nikar že govoriti o nasadbah) pokrivajo svoj sramoten beg. „Politično naivni“ nasprotniki nemškutarskega napuha v Celji, bi bili gotovo razlog našli, ki bi ne bil nosil na čelu pečat take „sanctae simplicitatis“, ako bi jih bila kedaj enaka sramota zadela, da bi bili morali tako podplate kazati, kot zdaj celjski odbor, čestitelj in ud slavnega nemškega naroda.

Pustimo jih. Oni si ne upajo začeti z nami na naši slovenski zemlji poštenega parlamentarnega boja. S tem se obsojajo sami. Če jih veselí med štirimi stenami ropotati in demonstrovati zoper slovenski narod, pustimo jim veselje. Mi nismo hoteli demonstracij delati, in nočemo nikogar v privatnem posvetu motiti. Kakor se je zdaj stvar preobrnila, je vse to privatno veselje ene stranke.

Ker so se torej nemškutarji odtegnili, ker so izrekli, da bodo samo med seboj ukrepali in ne s slovenskim ljudstvom, ker so boječi se nas preklicali javni zbor, se Slovenci ne moremo in nočemo vdeležiti. Naš prihod v množnem številu v Celje bi bil, kakor so reči zdaj, sama demonstracija. Da te ne storimo, pokazemo, da hodimo postavno pot.

Možem pa, ki bodo v Celji v klosterskem vrtu **javno** zaprti fraze mlatili in prazno slamo, kličemo s Hamletom besede, ki njih najdejo na čelu sestavka:

Geh' ins Kloster, Ophelia, geh' schleunig!

Dopisi.

Iz Ljubljane, 3. avgusta. [Izv. dop.] Da je vsa naša uradna ravnopravnost samo na papirji, to je znano vsemu slovenskemu narodu, kateri vedno kruha prosi a ga neprestano ne dobiva, znano njegovi ekscelenciji pravosodnjemu ministru dr. Herbstu, znano uradnikom. — Na mesto g. pristava pl. Gariboldija, spoštovanega, slovenščini pravičnega uradnika, prišel je v Ljubljano k delegiranemu sodišču nekaj Župančič, poslednjič bivši v Slovenski Bistrici. Tudi on je v roke dobil zemeljno knjige, pri katerih je pl. Gariboldi malo ne vse po slovenski uradoval, a Župančič je službo nastopeljši

takoj povedal: „jaz bodem samo po nemški pisal; v Slovenski Bistrici smo vse slovenske vloge po nemški reševali, in dobro je bilo!“

Tacih Župančičev je tudi sicer po Kranjskem dovolj med uradniki. Iz pisalnice ljubljanskega bileznika, g. dr. Županca, pri katerem se pošteno slovenski uraduje, šlo je 11 po slovenski pisanih kupnih pogodb k deželnemu sodišču, katero jih je odstopilo mestnemu delegiranemu sodišču, kjer so se res po slovenski potrdile ter šle k davkarstvu, da se naznanijo v preštevek odstotnine. Uradnik dr. Županca, g. Oblak, prosil je, da bi se tudi tukaj slovenski oznanile, a davčni uradnik g. Marchetti je vendar vsa stvar po nemški rešil, rekoč: „ako vam ni tako po godi, pritožite se!“ Ta c. kr. uradnik, kateri je za ljudske novce v službi zaradi ljudstva, a ne ljudstvo na svetu zaradi njega, ob enacih prilikah vselej tako odgovarja. Kakšno predrzno c. kr. zasmehovanje §. 19. osnovnih zakonov! Kader Marchetti prešteva odstotni davek, nikdar stranke ne povpraša, česar bi trebalo za podlogo tega dela; če se temu kdo predrzne ustavljati, zopet odgovarja: „pritožite se; ako vam je po volji, vam jaz naredim sam pritožbo.“ — Ljubljanskega deželnega sodišča svetnik, g. Heinricher, kateri je poprej imenovanih 11 kupnih pogodb tudi v roko dobil, rekel je gosp. dr. Župancu: „torej tudi vi ste začeli te slovenske neumnosti! Vrlo lepo, nego mi ne umejemo!“ Čuti je, da se o tacih prilikah naši nekteri gospodje s tem opravičajo, da tega ne delajo sami, nego njih pisarji. To je krasno! Res li po tacem bojazljivem poti kdaj prilezemo do pravic, za ktere se nam je tako trdo bojevati? Možeje slovenski! ne bodite zajci, kader gre za najsvetejše narodno blago!

Uradniki so po našem mestu že 2. dan t. m. nosili glas, da vlada misli prepovedati ves celjski shod, ker se morebiti boji sramote nemškutarjem, kateri bi v ogromnem številu Slovencev malo ne izginili v Celji. Štajerci gotovo bolje veste, nego mi, koliko je v tem resnice.

Ljubljanski nemškutarji so začeli z ušesi striči, ko so v „Novicah“ čitali, da misli kranjski deželni zbor službe v naši bolnici deti v drugačen red, nego so zdaj, kajti dr. Keesbacher, dr. Stöckl in drugi se bojé, da se jim ne bi tako zgodilo, kakor g. Svetcu v mestnem odboru. Nadejemo se, da naš deželni zbor brezozirno nemškutarjem povrne s tako mero, s kakoršno oni Slovencem merijo; drugače delati bi gotovo bila politična bojazljivost.

Volitve trgovinske zbornice se pregledujejo že včeraj in danes, da torej števila glasov zdaj še ne moremo na tanko povedati, a toliko smo za trdno čuli, da je Slovenec po vseh treh volitvenih razdelkih zmožeg z velikansko večino. O tej stvari bomo torej prihodnjic obširneje pisali; zdaj omenjamo samo to, da bi nemškutarji gosp. dr. Poklukarja radi vrgli v sodnje preiskavanje, ker se je bajé Slovincem v korist na Dóbravi blizu Ljubljane ostro po zakonu trudil za glasove. Pripoveduje se namreč, da je za njim v ta kraj prišel Pajkov birič (zopet birič!!) pobirat liste, in slišal, da so že vsi oddani. Čujemo, da se je potem naredil nekaj vporen list (protest) zoper delo dr. Poklukarja, in da ga je nekoliko mehkonoznih Dóbravcev res podpisalo, ter da se je našlo pri dóbravskem županu tudi dr. Poklukarja neko pismo, za katero ne vemo, o čem govori. Dalje se pripoveduje, da ima dóbravski vpor že v roki deželno sodišče, kteremu volitvena komisija, po večini izbrana izmed Slovencev, izročila je potlej tudi vse vpore zoper nemškutarsko in uradno početje pred temi volitvami. Torej se menda pod klop vrže vse to preiskavanje, kajti svojih ljubljenih otročičev, nemškutarjev, sodimo da se nihče ne bo dotaknil.

Onizim malo pomolči, naposled pak odgovori: „Poznam.“ Pétuškov zine, da bi izpregovoril, ali obrne se, leže in zaspi. Drugega dne zgodaj zjutraj se Pétuškov dađe obleči. Onizim mu prinese navadno, temno zeleno suknjo z velikimi, oguljenimi gumbi, a Pétuškov dolgo časa molče gleda Onizima, naposled pak mu veli, naj prinese novo suknjo. Onizim sluša, ali čudi se. Ivan Afanasíć se obleče in lepo orokoviči.

„Brate, denes ne idi po rogljiček, pojdem sam po-nj spotoma.“

„Že prav,“ — Onizim potrdi zajedavo tako, kakor bi ga bil kdo v hrbet buhnil.

Ivan Afanasíć odide. Ko pride pred pečnico, poškreblja po oknu, in tista debela babura ga odpre.

„Rožiček,“ — Ivan Afanasíć mirno opomni.

Baba stegne do rame golo roko — podobno bolj nogi, nego roki, in podtekle mu rogljiček skoro pod nos.

Ivan Afanasíć malo postoji pod oknom, potlej dvakrat — trikrat premeri ulico, še enkrat ozré se v pečnico in vrne domu z rožičkom v roki. Ali ves božji dan je čmeren; celo zvečer; česar ni vajen, ne zmeni se z Onizimom.

Drugega dne je zopet Onizim šel po rogljiček.

II.

Minolo je nekoliko nedelj. Ivan Afanasíć je do cela zabil Vasilise in razgovarja se zopet z Onizimom po svoji navadi.

Nekega lepega jutra pride k njemu gospod Publicin — zgovoren in jako prijazen človek, le to, da čisto sam ni znal, kaj govori, in nekoliko plah je bil, sicer pak jako prijeten tovariš.

Publicin s pridom kadi, prav strastno, kadi skrbnega obraza; večkrat dvigne, stresne roko in hitro puha tako, kakor bi se bil nenadoma spomnil kake nadnavadne važnosti, odpira usta, izpušča dim, da se ga celi oblaki valé okrog in govori prav o navadnostih, časi pa celo molči.

Publicin se z Afanasíćem nekoliko pogovori o sosedih, konjih, o blagostnih hčerih in drugačih modrejših predmetih, nenadno pak mežkne z očmi, potegne z roko po laseh, tihotapo nasmehne se in stopi pred nadnavadno medlo zrkalo — edino krasoto v sobi Ivana Afanića.

„Moram ziniti resnico,“ — omeni in pogladi se po sivi glavi „naše mešanke po nektre prave medicijske Venere, n. pr.: ali ste že videli v pečnici Vasiliso?“

Pétuškov se stresne.

„A pa kaj,“ — dalje govori Publicin in skrije se v tobakove oblake, „čemu bi neki vas povpraševal! Vi ste res čudovit človek, Ivan Afanasíć! Vedi ga bog, kaj počenjate, Ivan Afanasíć!“

„To, kar vi, počenjam,“ — odgovori Pétuškov zamerljiv.

„O nikogar ne, Ivan Afanasíć — ne —. Ali menite —“

„I nu?“

„No, kaj menite?“

„I nu, i nu.“

Publicin lulo postavi v kot in jame ogledavati sveje ne prav čisto obutalo.

Pétuškov je v zadregi.

„Tako, tako, Ivan Afanasíć,“ — govori zopet dalje Publicin, kakor bi prizanašal Afanasíću. „Kar zadevlje Vasiliso, moram reči, da je prav lepa, jako —“ razpre nosnici in v žep vtegne roki.

Čudno! Ivana Afanasíća prešine nekova žarljivost. Začne se gugati na stolu in meni nič, tebi nič smijati, a na enkrat zarudi in zazeva, da se mu nekoliko skrivinči spodnja čeljust.

Publicin izkadi še tri lule tobaka, potlej pa odide.

Ivan Afanasíć stoji k oknu, povzdihne in ukaže Onizimu, naj mu prinese pijače.

Onizim steklenico postavi na mizo, mračno pogleda svojega gospoda, stopi k durim in poobesi glavo.

„Zakaj si se tako zamislil?“ — povpraša ga Pétuškov vljudno.

„Zakaj sem se tako zamislil,“ — povzeme Onizim, „zakaj zamislil? Prav po pravici: le zaradi vas.“

„Zakaj zbog mene?“

„To se umeje, da zaradi vas.“

„Kaj meniš?“

„Le to menim (Onizim ponoslja), da je to sramota, milostivi gospod, sramota je.“

„Kaj?“ —

Ižanska dogodba še zdaj ni v kraji; govori se, da je zaradi nje že nekoliko zaprtih. Te dni je bil tudi na Ig po zastavo poslal necega biriča (torej tudi tukaj biriča!) deželnega sodišča svetnik, g. Heinricher, ki ima to preiskavanje v rokah. Birič je zastavo res srečno dobil ter nesel po vasi proti Ljubljani. To zapazijo mladeniči, naglo priteko in zopet zastavo otmo. Zdaj po Ljubljani ide glas, da je zaradi te nove dogodbe c. kr. namestnik Konrad pl. Eybesfeld bil k sebi poklical g. dr. Bleiweisa, kteremu je naročil, naj Ižancem kako dopové, da je deželnemu sodišču v preiskavanju vse, kako treba zastave, ktera se Ižancem pozneje zopet povrne, ter da torej te dni ponjo pride, ne birič, nego zdaj vendar vsaj sodnja komisija. Gosp. dr. Bleiweis je bajé o tem pisal Ižancem.

Baš na konci tega dopisa slišimo, da je neki kmet sam z Iga zastavo prinesel v Ljubljano. Sicer se je vsa ta stvar godila nekam tako na tihem, da nismo o njej do denes besedice čitali niti v poluradnem „Tagblattu“ niti v uradnem listu „Laib. Ztg.“, da torej nikakor še ne moremo vedeti, ali se je res vršilo vse, kakor tukaj poročamo.

Za trdno smo slišali, da je vojaško preiskavanje velške dogodbe brigadnemu avditorju g. Tieftrunku zopet vzeto, in da bode celó za kazen predstavljen v Gradec.

Iz Ljubljane, 4. avgusta. [Izv. dop.] Nemškutarji so se mnogo trudili, da bi zmogli pri volitvah v trgovsko zbornico. Pomagali so jim uradovi ter nekteri župani, kolikor so utrpeli. Pošiljali so svoje ljubeznjive biričke in dacarčke od vasi do vasi, nemškutarjem glasov lovit. Po nekterih krajih, koder so prehiteli Slovence, ki tudi niso križem rok držali, posrečilo se jim je res, da so ljudi premotili z nemškutarskimi kandidati, posebno v kranjskem kotéru, kjer je g. Drbič, v litjskem, kjer so plemeniti grof g. Turjaški, znani od janjske dogodbe, za kótarskega glavarja, ter po lipavski dolini. Kakor so voliči zvedeli, kaj se je zgodilo, poslali so proti temu početu poštenih nemškutarjev, ktere imenujejo brez okoliša „svojino“ itd., v Ljubljano krepke vpore, brez kterih bi se bilo vendar tudi izdelalo, kajti največ so ti volilni listi prišli, kakor po božjej kazni, nezapetačeni; sam g. Drbič je poslal do 240 nezapečatenih nemškutarskih listov. Mnogim volilcem so biriči liste prinesli še le dan pred volitvijo, koder so namreč vedeli, da nemškutarjem ne klije nič upanja; družim tacim so jih pustili po več ur daleč v tujem kraji, na pr. Sorčanom v Tacnu; nekterim jih celó niso dali nič. Tudi se je zgodilo, da je namestu kacega volilca prebrisan nemškutar v list postavil nemškutarska imena, ter potem sam ob sebi podpisal volilčevo ime, ter list odposlal, — vse brez njegovega znanja. Nemškutarski prodalničarji so po Ljubljani volilec obetali in pretili; a vse to ni pomaglo nič. Padli so, da kakor kaže, ne vstanejo nikoli več. Slovenci smo dolžni svojim volilem izreči čast in hvaležnost. Po tacem živem gibanju se ni čuditi, da se je volitve udeležilo 5014, torej nad polovica volilcev kterih je vsih 11—12 tisoč. Med temi je bilo v obrtnem oddelku oddanih 4911, a v trgovskem 236 veljavnih glasov. V obrtnem razdelku so dobili narodnjaki: Toenies 3140, Šventner 3138, Skale, Šrajnar in Vrhovec po 3136, Čepon 3136, Prme 3133, Ničman 3131 g nemškutarji: Korn in Peter Toman (kamenosèk) po 765, Debeleč (klobučar) 764, Doberlet in Samasa po 763, Legat, Riester in Wernig po 761 glasov. V trgovskem razdelku narodnjaki imajo: Hartman 226, Debeleč Jožef, Fabijan, Fortuna in Jamšek po 168, Petričič 167 glasov; — nemškutarji: Baumgarten 87, Dreó 65, Štedri 64, Treven 63, Plavec 62 glasov. Rudninski oddelek je sploh volil barona Mihaela Cojza, ker so ga oboji priporočali. Torej se nikakor ni čuditi, ka so današnje uradne novine „Laib. Ztg.“ tako ponižne, da o teh volitvah niso besedice zinile.

„Kaj je sramota —. Le pogledite, Ivan Afanasič, Bublicin — to je človek!“

„Sluga jaz te ne umejem.“

„Ne umejete —. Ne, ne, ne umejete me.“

Onizim se zamolči. — „Gospod Bublicin,“ — spregovori čez nekoliko časa, „ta je gospod tak, da je prav; ali vi, Ivan Afanasič, vi, prosim vas!“

„I, saj jaz sem tudi gospod.“

„Gospod — gospod,“ — oponese Onizim in jame se hudobiti.

„Kakov gospod! Vi ste prav tak, kakoršna je mokra kokoš, Ivan Afanasič, — osvobodite; vès božji dan sedite . . . in presedite; ne kartate, ne tovaršujete s činstvom, s kratka: nič, a kar se tiče tega-le —“ Onizim kolebne z roko.

„Slutim, da si preveč —,“ — oponese mu Ivan Afanasič v zadregi in vzeme v roko lulo.

„Kaj preveč, Ivan Afanasič, no, kaj? Le pomislite sami, n. pr.: kar se tiče Vasilise —. Zakaj bi neki torej vi —.“

„Kaj meniš, Onizim?“ — prestriže mu Pétuškov besedo.

„Jaz poznam svojo glavo. Nu, kaj, ah je to kaj tacega! Kaj pa vi? Prosim vas, Ivan Afanasič, presodite sami —. Saj vi —.“

Pétuškov vstane.

„Nu nu, prosim te, molči vendar,“ — brž opomni ga in vede se tako, kakor bi z očmi iskal Onizima. „Saj tudi jaz, znaš — jaz in kaj še? Raji me obleci.“

Onizim miren z Ivana Afanasiča zleče žametov tatarski župan, očinski skrbno pogleda svojega gospoda, natekne na-nj suknjo in potlej ga pokrtiči.

Pétuškov odide z dóma; po kratki hodi po krivih ulicah po mesti pride pred pečnico. Čudovit smeh mu igra po ustnih.

Pétuškov se še posebno ni ozrl v hišo, že se mu odpró vrata in prikaže Vasilisa z rumeno ruto na glavi in po ruski noši v gorkoč. Ivan Afanasič se jej takoj pridruži. „Kamo račite iti, srce?“ povpraša.

(Dalje prih.)

Iz Dunaja 3. avg. [Izv. dop.] Časopis „Morgenpost“, ki ne vé prav komu bi ustregel, ali nezadovoljnim delavcem, kteri so s podloge svojega socijalističnega programa prav slabi prijatelji Giskra-Herbstovemu ministerstvu, ali pa temu poslednjemu. — ta časopis je našel, da je gibanje narodnostnih načel in tirjatev, ki od tod izvirajo, sicer opravičeno in naravsko, da pa je že čas minil za to. Naravsko je bilo, da je moči narodnostne ideje nasproti Avstrija izgubila dve veliki vojski, Italiji in Nemški nasproti. A zdaj potrebuje ves svet miru, tedaj so Slovanje v Avstriji nespametni, da se v tako neugodnem času vpirajo. — To so pač že zmešani sklepi plačanih slug, ki prokujejo, da bode in mora biti po naturnih zakonih tako, kakor je koristno njih gospodom. Narodnostna ideja še le prav raste, kar je raztrgano pa eno, skupaj tišči povsod — od mrzle Škandinavije, do morejskega poluo-toka, od jadranskih obal do Romanije poleg Magjarije. Začetek velicih prena-redeb po Evropi je še le pokazal se, a Dunajčanje bi radi konec in verjemó, da je konec. Ubogi Čehi, ubogi Poljaki, ubogi mi Slovenci, da smo tako slepi, da si ne damo dopovedati. —

Da je minister Giskra zbrane nemške žurnaliste, to se ve da med temi ravnopravno tudi vélicega novinarja g. Otmarja Bambergga od Tagblatta tako slovesno počastil, o tem se različno sodi. Judovski tukajšnji žurnalisti so ponosni, češ, glejte kako visoke prijatelje in čestilce imamo. Nekteri drugi pa govore drugače: „Osten“ je izgovoril mnenje teh rekši: „Že zapisnik imen je podučljiv dovolj. Rdečica in srd mora človeka oblití če bere nektera imena osob, si so se udeleževali.“ Zopet drugim, in to so tisti, ki zaradi nekterih izvržencev ves stan časnikarstva ne obrajtajo, ne zdi se za ministra pristojno, da zahaja med žurnaliste politiko delat. Ti se torej ču-dijo. Vendar bi se čuditi ne imeli, ker javna skrivnost je, da ministra Giskra in Herbst sama včasi uvodne članke za „N. fr. Pr.“ pišeta. Zlasti članki zoper Čeha izvirajo iz peres ali navdihanih ministerskih glav. Kakor ta dva v „N. fr. Pr.“ tako nosi Berger svojo modrost v „Augsb. Allgemeine“ in v „Neues Fremdenblatt.“ Torej so tu trije delavni časnikarji v eksce-lencijah. Kar se torej že temu ministerstvu očita, gibčnost peresna in jezična se mu mora priznati. Enake gibčnosti, se mi zdi bi bilo živo potreba slovenskim voditeljem, ki niso ministri in ne bodo.

Študentski shod v Ljubljani.

Kakor lani smo tudi letos v Beču in Gradcu učeči se študentje viših šól sklenili, da se napravi shod v Ljubljani, v kterem se bomo pogovarjali, oziroma resolucije stavili o nam važnih, milemu slovenskemu narodu koristnih stvaréh.

Dan shoda je 4. septembra; zberemo se ob 9. zjutraj v čitalnični dvorani.

Na dnevni red smo postavili sledeče točke:

1. razgovor o slovenskem vseučilišči v Ljubljani;
2. razgovor o vprašanji, ktero slovansko narečje naj prevzamejo Slovenci za višo slovesnost;
3. tirja se stolica za slovanske jezike na graškem vseučilišči;
4. razgovor ob osnovi in programu slovenske omladine.

Govoriti in glasovati v tem zboru imajo pravico vsi Slovenci, ki so dokončali srednje šole in imajo še opraviti na viših šolah.

Dragi rojaci in ljubljani bratje! Kakor smo uverjeni Vaše ljubezni do razkosanega in tlačnega nam naroda, tako gotovo se nadejamo, da se udeležite tega shoda vsi, to tem bolj, ker vemo, da omikani možje ne opuste nikoli priložnosti spoznavati, kar jim je dobro, tirjati kar jim gre. Bodi naš shod v Ljubljani znamenje, da si želimo roke podati, naj smo že rojeni v tej ali oni slovenski deželi, porok, da zedinjena Slovenija živi že v srcih svojih sinov.

V Ljubljani 1. avgusta 1869.

Ferdinand Ullrich, doktorand; Franjo Levec, stud. list.; Radivoj Zaplotnik, stud. phil.; Franjo Šuklje, stud. phil.; Franjo Škabernec, cand. prof.; Maks Samec, stud. med.; Franjo Poznik, stud. techn.; Vojteh Majtinger, stud. med.; Julijan Kleinmayr, cand. prof.

Politični razgled.

V delegaciji cisalajtanski je nadaljevalo se posvetovanje o proračunu ministerstva za vojsko. Največ se je tako potrdilo kakor je bilo Kuhnu ljubo.

Kardinal Ravšer je obširno pismo pisal ministru Taaffeju, v kterem mu razklada svoje cerkveno-politično mnenje glede obsodbe linškega škofa. Ministersko svetovalstvo na to pismo ne bode nič odgovorilo, ker je stvar že pred sodnijo končala se.

Pri Zadru v Dalmaciji je prišlo do hudega boja med slovenskimi kmeti in med matrozi neke italijanske ladije, ki je bila k suhemu priplula in svoje mornarje na deželo izpustila. Ranjenih je 17 mornarjev, kmetov pa še več.

Poljska poslanca Goluhovski in Dubs sta se svojemu poslanstvu odpovedala. Če se ta telegram potrdi, je to jako važno znamenje, kajti ta dva sta bila med glavnimi stebri jalove dozdanje poljske politike.

Pruski vladni listi zopet ostreje nego kedaj pišejo proti Avstriji, posebno proti Beustu. Vsak lahko vidi, da je Prusom samo do tega Nemčijo zediniti in prej Avstrijo razbiti. Avstrijski državniki jim pa pomagajo s tem, da germanizirajo in da nezadovoljnost med avstrijskimi narodi s svojo politiko množé.

Francoski senat je imel izredno sejo, v kteri mu je Napoleonova vlada nekaj liberalnejih reform ustave predložila. Na te reforme, ki se tičejo ministerske odgovornosti, pravice prvega nasvetovanja kake postave postavodajnemu zboru, delajo vladnim in radikalnim Francozom veliko vpanja;

prvi upajo narod s tem zadovoljiti, drugi menijo, da boče ljudstvo le tirjalo vso svobodo, kader je ima enkrat polovico.

Na Španjskem ni čuti, da bi privrženci don Karlosa napredovali. Vporne čete njegove se kažejo sicer tu in tam po provincijah, državni španjski minister razpošilja pisma diplomatskim agentom, v katerih obeta, da se boče vsaka domišljavana pravica do kraljevske oblasti zatrla. Po naj-novejših sporočilih pak je don Karlos sam odpovedal se svojim prizadevanjem in ukazal svojim prijateljem, naj popuste delovanje zanj.

Razne stvari.

* (Eden celjskih nemškntarjev), ki hoté napraviti „verfassungstag“, govori v ljubljanskem „Tagblattu“ tako-le: „Ne nasprotnikom, ampak prijateljem ustave gre pri tem zboru glasovati in določiti“. To se pravi z drugimi besedami: „Ne vi Slovenci, ampak mi bomo sodili in razsodili, kaj bo z vami; vi Slovenci tam nimate nič govoriti, kjer se o vaših interesih sklepa. — Kaj takega se nismo slišali. In ti ljudje so nesramni dovolj, da sveto besedo svoboda! po zobeh nosijo! Ti ljudje se imenujejo demokrate? Ali ne kažejo s temi besedami, da jim je samo za gospodstvo?

* (Izlet Žavske čitalnice v Griže.) Denašnjemu dopisu iz Žavca je bil pridet obširen popis čednega izleta, ktereja je bila zadnja nedeljo s svojo zastavo napravila žavska čitalnica v sosednjo Griže. Ker nam je kasneje došla varina vzela mnogo prostora, samo naznanjamo, da se je bilo zbralo okolo 4—500 ljudi, večidel kmečkega stanu. Zbrana množica je pozorno poslušala podučnih govorov, zlasti g. dr. Vošnjaka in zgovornega dr. Zarnika. Kmetje so bili vsi navdušeni in so si med seboj obetali, da prihodnjo nedeljo vsi z zastavami in znamenji v Celje pridejo. V mraku se je ljudstvo mirno razšlo. Zvečer je bila v žavski čitalnici prav živahna veselica. Po mnogih navdušenih napitnicah in govorih so se rodoljubi razšli v pozni noči.

* (K pozivu slovenskih rodoljubov) na ustavni shod v Celje so pristopili kasneje še sledeči možje ob enem izrekaje, da se strinjajo z vsemi resolucijami, sklenjenimi na slovenski zemlji: France Ostrožnik, župan in posestnik; Matija Dolinšek, občinski odbornik; Tone Kostamaj, občinski svetovalec in posestnik; Jože Centnar, občinski tajnik; Gasper Vrečar, učitelj; Tone Gajšek, odbornik in posestnik; Martin Stojan, odbornik in mizar; Jurij Mravljak, odbornik in posestnik; Val. Kovač, odbornik in posestnik; Štefan Bezjak, posestnik; Martin Bezjak, posestnik; Jan. Rebel, mlinar in posestnik; Tone Zupanec, posestnik; Martin Mravljak, posestnik; Janez Vrhovšek, posestnik; Tom. Vrečar, posestnik; Jože Legvart, mizar; Jože Skul, posestnik; Miha Kesnik, posestnik; Štefan Krulec, posestnik; Andrej Štor, posestnik; Jurij Vidmajer, posestnik; Gašpar Vidmajer, posestnik; Miha Vrhovšek, posestnik; Miha Knez, posestnik; Martin Zupanec, posestnik; Janez Sohar, posestnik; Jernej Štor, občinski odbornik in posestnik; vsi v Teharjah poleg Celja. —

* (Kako se človek kompromitira, da sam ne vé kedaj.) Kakor znana je g. Ivan Troha priobčil v „Primorcu“ slovensko novelico. — Vodja št. jakobske šole v Trstu je zvedel za to v nebo vpijočo pregreho, ter poklical g. učitelja Troha pred se in mu na oficijalnim laškem obrazom razložil: „Vi ste se kompromitirali, Vaše ime je tiskano v slovenskem listu. Nikdar ne morete zdaj dobiti definitivne službe“. Gosp. Troha namreč zdaj samo začasno opravlja svojo službo. Po tacih dogodbah pa se nam še nasprotniki rogajo, da nimamo slovstva. Od kod bi ga tudi imeli, dokler se od oblastnj vsa prihodnost s kratka pretrguje vsacemu, kdor je skušal sukati pero za slovensko izobraženje.

* (Znamenja kulturnega naroda.) V Trstu hoté napraviti katoliško društvo. Dotični osnovni odbor je oglašil svoje vabilo k pristopu v slovenskem in laškem jeziku. Zvečer nabita vabila so bila čez noč izginila iz oglov. Odbor je dal na to napraviti nova vabila samo v slovenskem jeziku. Da bi jih rešil preveliki laški požrešnosti, prilepil je vabila, kar je bilo najbolj mogoče visoko. A tudi v tej višini jih je vedelo poiskati laško „navdušenje“. Čez noč so bili slovenske plakate omazali s tvarino, ki se v postenemu društvu ne imenuje. Prizor je bil drugi dan gnušoben. Tako vedenje se samo obsoja. Naši preomikani nasprotniki nam vsaj ne morejo očitati, da bi se bili mi kedaj posluževali takih nekulturnih pripomočkov.

* (Učiteljsko društvo v Trstu.) Ne preteče skoraj dan, da nam ne bi se naznanjala kaka nova krivica, ki se za slovenski denar dela Slovencem na lastni deželi. Pri marsikterih pač zastoče slovensko ljudstvo, pa jih zopet pozabi, češ, da se bodo časi spremenili; druge zopet pa so take, ki bodo svoje pogubne nasledke stegale v daljino prihodnost. Med te spadajo gotovo napake, ki se tu pa tam kujejo v učiteljskem stanu, kteremu je izročena naša mladina — slovenska nada in prihodnost. O tržaškem učiteljskem društvu se nam poročajo jako nepovoljne stvari, ki zopet kažejo, kako se vse dela na to, da bi se do dobrega zadušil in uničil najzvestejši čuvaj avstrijske države ob adrijskem morji — prezirani in tlačeni Slovenec in Slovan sploh. Ljudski učitelj gotovo nima naloge razširjati neopravičene politične utopije, zlasti ne, ako s tem zanemarlja svoje lastno in izobraževanje izročene mu mladine. Vendar se tako godi v učiteljskem društvu tržaškem, čegar udje so vsi ljudski učitelji tržaške namestnije; 2 tretjini udov tega društva so ne le sami Slovenci, ampak imajo tudi poklic podučevati izključljivo slovensko mladino. Kako se za ta posel pripravljajo, naj kažejo te-le pričine: Gosp. učitelj Troha je bil društvu ponudil, da hoče vse slovenske časnike dajati v učiteljsko čitalnico. Slavni odbor je ponudbo zavrgel, češ, da učiteljem ni treba brati slovenskih časnikov. Isto tako se je zavrgel ravno tega učitelja nasvet, naj bi se za društveno knjižnico nakupovale tudi slovenske knjige. Organ tega društva je talijanski časopis „Il Litterate“, ki si je postavil neavstrijsko nalogo prekasvati vse primorske učitelje z italijan-

skim duhom in mišljenjem. In za to društvo in ta časopis mora — kar je najlepše — plačevati tudi slovensko ljudstvo svoje doneske. Društvo dobiva namreč od magistrata tržaškega 200 gl. letne podpore, od njega ima tudi brezplačno stanovanje in vse v Trstu izhajajoče italijanske časnike. V mestno kaso mora pa plačevati tudi slovenska okolica in sicer prav lepe letne doneske plačevati, torej denar za društva, ki hoté že v blagih sreih otročjih zatreti slovensko mišljenje. Mi smo siti opominjati vlado na njeno kratkovidnost, ako sama nakupuje pota italijanskemu življu. Nemec ima za to dober prigovor, ki se glasi: „Wem nicht zu rathen, dem ist nicht zu helfen“. (Kdor si ne dá svetovati, njemu ni pomagati.) Gledé slovenskega ljudstva pa moramo očitno protestovati proti propagandi, ki hoče že blago mladino nam odtrgati, da bi jo brez usmiljenja v naročje treščila nenasiljivemu južnemu molohu.

* (Ustavoljubni zbor v Celji.) Ni bila posebno parlamentarna tirjatev, katero je izrekel osnovni odbor celjskih nemškntarjev zahtevaje, da se morajo vsi govorniki za „verfassungstag“ oglasiti, do 1. avgusta pri odboru. Da bi Slovenci pa ne dajali povoda, kakor da bi se obnašali nepošteno, podvrgli so se tudi tej sicer neopravičeni tirjavi in naznanili do zdaj 12 govornikov, med temi gg. dr. Vošnjaka, dr. Zarnika, dr. Ploja, J. Kukovca, J. Levstika, Drag. Kocelija, J. Železnikarja, A. Tomšiča in druge, Kaj storé ljubljanski voditelji, do zdaj še ne vemo.

* (Društvena posojilnica v Mariboru.) Minister notrajnih zadev ni ustregel pritožbi mariborskih rodoljubov, ampak pritegnil odloku c. kr. namestnije v Gradcu, ki ni hotela potrditi predloženih jej pravil za ustanovo društvene posojilnice v Mariboru. Tako vlada podpira naše prizadevanje, da bi si izboljšali svoje materialno stanje. O ministrovem odloku bomo še govorili obširneje.

* (Tabor v Ormužu) se ni preložil in se tudi ne bo — s čemur naj bo popravljena vsaka kriva misel o tej stvari.

* (Celje) Slišimo, da je vlada dovolila javni shod v Celji.

* (Na ljubljanskem gradu) so se spuntali zaprti kaznenci. V svojih spalnicah so se popolnoma zagradili. „Tagbl.“ pripoveduje, da stražniki niso mogli tega punta zadušiti in da je zategadelj poslana cela kompanija Huynovcev na grad, ki imajo nálog zatreti vpornost zaprtih.

* (Omladina srbska) ima letos svoj shod v Cetinji. Znano je, da omladina srbska zaradi njenega čvrstega, svobodnostnega duha ni priljubljena zdanjim srbskim vladarjem. Torej beži na letošnje šolske praznike svobodna jugoslovanska beseda v svobodno Črnogoro.

* (Gospod Kršič) v Zagrebu, Slovenec, ki je dal pozive na vižmarski tabor po zagrebških ulicah nabiti, je po deželni hrvaški (?) sodnji obsojen na 10 gl. kazni.

* (Dr. Krek) je priobčil v letnem sporočilu više realke graške temeljito razpravo „o važnosti slovenske tradicionalne literature kot viru mitologije.“

* (Hrvaški narodnjaki) so od vojnega ministerstva dobili dovoljenje, da smejo v Sisku, v vojaški granici, napraviti tiskalnico. Tam bodo namesti „Pozora“ izdajali „Branika“ kot svoj organ. Vrednika mu bosta Miškatič in Vončina. Rauch tukaj ne bo mogel postdebita odtegovati, ker tako daleč ne more iti, da bi vojaško granico inozemstvo imenoval kakor imenuje cislajtanske dežele. Vojaška granica pa je zopet odtegnena njegovi oblasti, ker spada pod cislajtansko sodišče. Čudno je pač to, da mora svobodna beseda bežati iz liberalne dežele poštene unije, pod senco vojaških sabelj graničarskih.

* (Tukajšnji slovenski dijaki) so pretečeno soboto večer napravili priljubljenemu svojemu učitelju g. Vodušku, ki je v Kranj nameščen ter torej mariborsko gimnazijo zapusti, za slovo pevsko serenado.

* (Slovaška omladina) se snide v sv. Martinu v avgustu. Ob istem času bode tam imela tudi slovaška matica svoj letni občni zbor.

* (Skrivne seje) posebno ljubi ljubljanski mestni zbor. 3. avg. je bila zopet ena. Ker je znano, da je ta zbor po svojih udih bolj političen nego občinski, tako da si svojo oblastjo celo čez deželo raztezati predrzne, take skrivne seje niso posebno na to meréče, da bi prebivalce in volilce zadovoljile.

Prostovoljna vinska dražba.

Naznani se, da bo po uradnem dovoljenji od 25. julija 1869 štev. 432 gospod Anton Zuza, po domače Stare, posestnik in krčmar v Žavcu pri Celji, 23. in 24. avgusta t. l. napravil v svoji hiši, št. 30 v Žavcu prostovoljno vinsko dražbo. Prodalo se bo 1500 avstr. veder vina in se gosp. kupci vljudno vabijo na dražbo.

Vina v sodeh po 10, 20, 40 do 140 veder od lela 1865, 1867 in 1868 posebno dobra Bizeljščina, se bodo avstr. veder po 5 gl. a. v. in više oklicale in le brez sodov oddale. Gospodi kupci se bodo sami lahko prepričali o dobroti vina.

Vsak gospod kupec mora 10% are dati in sme kupljeno vino nekaj tednov na svoje stroške v kletu gosp. Zuza pustiti, in mora ostanek tedaj plačati, kedar se vino odpelje.

Dražba se začne 23. avgusta ob 11. uri dopoldne.

Občinski urad Žavec, dné 27. julija 1869.

Zuza, župan.